

PANENKA ŠUPLENKA & PANÁČEK KOPIŘÁČEK

 pohádkové
čtení

 GRADA®

ilustrace Magda Veverková

PANENKA
ŠUPLENKA

o

PANÁČEK
KOPIRÁČEK

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována ani šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Lenka Rožnovská

**PANENKA ŠUPLENKA
A PANÁČEK KOPÍRÁČEK**

TIRÁŽ TIŠTĚNÉ PUBLIKACE:

Vydala Grada Publishing, a.s.
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400
www.grada.cz
jako svou 5753. publikaci

Lenka Rožnovská (www.lenkaroznovska.cz)
Ilustrace Magda Veverková (www.magdaveverkova.cz)
Odpovědná redaktorka Helena Varšavská
Sazba a zlom Antonín Plicka
Návrh obálky Magda Veverková
Zpracování obálky Antonín Plicka
Počet stran 120
Vydání 1., 2015

Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod, a.s.

© Grada Publishing, a. s., 2015
Cover Illustration © Magda Veverková

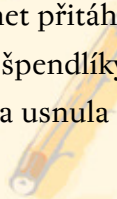
ISBN 978-80-247-5047-7

ELEKTRONICKÉ PUBLIKACE:

ISBN 978-80-247-9647-5 (ve formátu PDF)
ISBN 978-80-247-9648-2 (ve formátu EPUB)

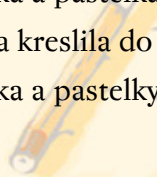
Obsah

Předmluva	9
1. Jak se Šuplenka probudila	11
2. Jak si panenka zatancovala	12
3. Jak byla Šuplenka zachráněna	14
4. Jak se Šuplenka polekala	15
5. Jak se panáček Kopíráček probudil	16
6. Jak se okukovali	18
7. Jak panenka pozvala panáčka na heřmánkový čaj	19
8. Jak si Kopíráček popálil jazýček	20
9. Jak měli houpačku ze lžičky	21
10. Jak Kopíráček učesal Šuplence copánky	22
11. Jak si hráli na ťukanou	24
12. Jak babička Františka zachránila panáčka Kopíráčka	26
13. Jak se všichni skamarádili	26
14. Jak panenka vyplakala slanou kaluž	28
15. Jak jim psací stroj dal dobrou radu	28
16. Jak vymysleli plán	30
17. Jak se připravovali na dobrodružnou výpravu	31
18. Jak byli chyceni	32
19. Jak se vysvobodili	33
20. Jak dokončili svůj plán	34
21. Jak měla Šuplenka koncert	35
22. Jak Šuplenku málem snědl koníček sešiváček	36
23. Jak museli utéct	38
24. Jak si magnet přitáhl Šuplenčiny sponky	38
25. Jak uklidili špendlíky do krabice	40
26. Jak panenka usnula	42

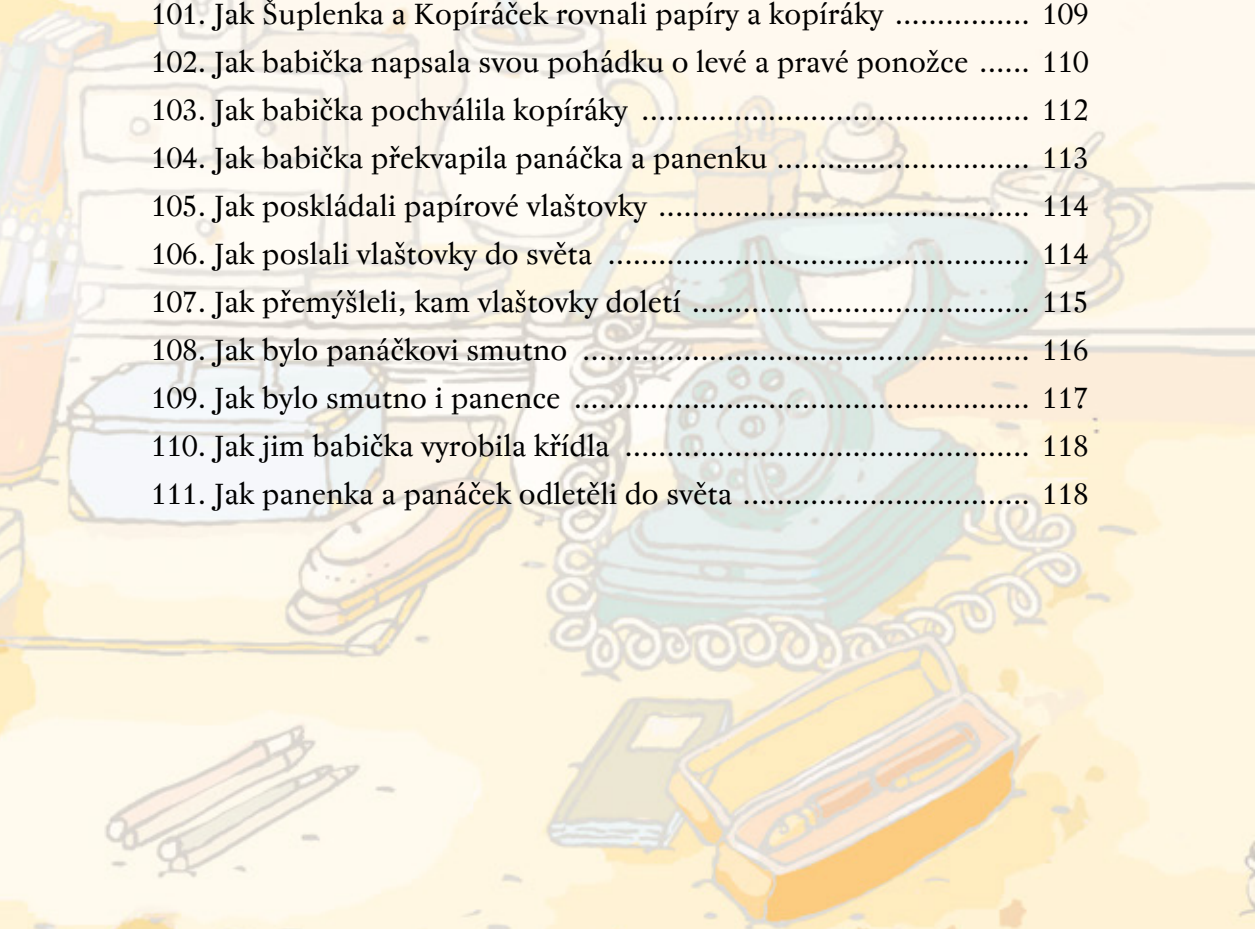

27. Jak usnul i panáček	42
28. Jak měl panáček Kopíráček ošklivý sen	43
29. Jak panenka prosila vodu o kapičku	44
30. Jak panenka dostala dobrou radu	44
31. Jak Šuplenka zpívala probouzenku	46
32. Jak se panáček konečně probudil	46
33. Jak byla babička zvědavá, co se stalo	47
34. Jak Kopíráček vypravoval svůj sen	48
35. Jak se Kopíráček přiznal	49
36. Jak měl Kopíráček nepořádek v šuplíku	50
37. Jak nemohli chytit kopírovací papíry	50
38. Jak babička polapila všechny zlobivé papíry	51
39. Jak babička Františka domlouvala kopírákům	52
40. Jak se na sebe panáček a panenka rozhněvali	53
41. Jak to bylo Kopíráčkovi líto	53
42. Jak si Kopíráček hledal nový domov	54
43. Jak Kopíráček potkal tužku	55
44. Jak dala tužka Kopíráčkovi jednoduchou radu	56
45. Jak tužka nakreslila obrázek	58
46. Jak se Šuplenka přišla podívat na obrázek	58
47. Jak panáček a panenka přemlouvali tužku	60
48. Jak tužka opravila obrázek	61
49. Jak nakreslenou Šuplenku musela guma zase vymazat	61
50. Jak měli motýla	63
51. Jak se pastelky popraly	63
52. Jak Kopíráček a Šuplenka nepřekřičeli pastelky	65
53. Jak ořezávátko umravnilo pastelky	65
54. Jak ořezávátko ordinovalo	66
55. Jak pastelky vymalovaly motýla	67
56. Jak si panáček a panenka odnesli motýla do šuplíku	68

57. Jak měl motýl hlad	69
58. Jak měli panáček a panenka obavu	70
59. Jak prosili pastelky o louku	70
60. Jak se motýl konečně najedl	71
61. Jak zpívali písničky	72
62. Jak Kopíráček dával Šuplence hádanky	74
63. Jak si i psací stroj chtěl hrát	75
64. Jak si hráli na vyměněná písmena	75
65. Jak babička psala dopis	77
66. Jak babička vytáhla z krabice černé překvapení	78
67. Jak si panáček myslel, že telefon je kolotoč	79
68. Jak se vozili jako na kolotoči	79
69. Jak Kopíráček shodil telefonní sluchátko	80
70. Jak dostali vyhubováno	81
71. Jak dali sluchátko tam, kam patří	82
72. Jak panenka chtěla, aby jí panáček napsal dopis	83
73. Jak Kopíráček chtěl, aby mu dopis napsal psací stroj	83
74. Jak Kopíráčkovi zase poradila stará tužka	84
75. Jak Kopíráček a tužka navštívili pana profesora Pero	86
76. Jak se Kopíráček rozhodl, jaký bude psát dopis	87
77. Jak Kopíráček napsal dopis	88
78. Jak Kopíráček udělal z koníčka sešiváčka poštáka	89
79. Jak koníček sešiváček sešil dopis	89
80. Jak Šuplenka nemohla otevřít Kopíráčkův dopis	90
81. Jak dal sešit panence prázdnou stránku	91
82. Jak si Šuplenka přivolala něco ke psaní	92
83. Jak pastelka usmlouvala Šuplenku	92
84. Jak Šuplenka a pastelka kreslily dopis	93
85. Jak pastelka kreslila do sešitu	94
86. Jak Šuplenka a pastelky nesly Kopíráčkovi dopis	95

87. Jak si Kopíráček a Šuplenka hráli na prince a princeznu	96
88. Jak objevili brýle	97
89. Jak panenka očistila brýle	98
90. Jak si hráli na bruslení	98
91. Jak hráli hokej	99
92. Jak si vymysleli další hru	100
93. Jak běželi dostihy	101
94. Jak spravovali brýle	102
95. Jak se brýle zase polámaly	103
96. Jak musely brýle do nemocnice	104
97. Jak se brýle vrátily z nemocnice	105
98. Jak jim babička slíbila pohádku	106
99. Jak Kopíráček přivolal kopírovací papíry	108
100. Jak Šuplenka rozpočítala kopíráky	108
101. Jak Šuplenka a Kopíráček rovnali papíry a kopíráky	109
102. Jak babička napsala svou pohádku o levé a pravé ponožce	110
103. Jak babička pochválila kopíráky	112
104. Jak babička překvapila panáčka a panenku	113
105. Jak poskládali papírové vlaštovky	114
106. Jak poslali vlaštovky do světa	114
107. Jak přemýšleli, kam vlaštovky doletí	115
108. Jak bylo panáčkovi smutno	116
109. Jak bylo smutno i panence	117
110. Jak jim babička vyrobila křídla	118
111. Jak panenka a panáček odletěli do světa	118

Předmluva

Sedím u svého psacího stolu a přemýšlím, o čem bude má pohádka. Mohla by být o úplně obyčejných věcech. Třeba o tužce, pastelkách, sešitu či kopírovacích papírech.

Aha. O těch vlastně ne, protože ty už děti neznají. Ach, ano, je to tak. Když se nějaká věc přestane používat, upadne v zapomnění. A to se stalo i kopírákům. O černé papíry, které dokázaly přepsat text či překreslit obrázek z jednoho papíru na druhý, dnes už nikdo nemá zájem. Místo kopíráků máme kopírky.

A co staré psací stroje? O jé, i těm už odzvonilo. Kdo by dnes na nich psal? Vždyť mají jen pár klapek s písmenky. A když se pisař překlepne, nemůže zmáčknout klávesu DELETE a vymazat, co se mu nepovedlo.

A víte, vy holobradi, že byly doby, ve kterých neexistovaly mobilní telefony? To byly časy! Kdo měl doma telefon, ten byl pánem. Však si taky telefonu patřičně považoval. Dbal na to, aby telefonní sluchátko bylo vždy řádně položeno na svém místě.

To všechno jsou věci, které vy už nemůžete znát. Ale je to škoda. A víte co, děti? Aby se na staré věci nezapomnělo, uděláme z nich hrdiny této knížky. A aby se vám knížka líbila, poproste babičku, ať vám ji přečte. Třeba se pak zasní a bude vám vyprávět, jaké to bylo, když byla ona malá...

Věnováno všem báječným babičkám

1. Jak se Šuplenka probudila

„Dobrý den, děti. Cože, vy nevíte, kdo vás zdraví? Přece já, babička Františka, ta babička, co nemá počítač ani mobilní telefon. Ale na svém psacím stole se dvěma šuplíky mám starý psací stroj, do kterého vkládám papíry, a pak na tom stroji píše pohádky. Hm, děti, přiznám se, na stole je nepořádek, leží tady plno věcí: starý telefon, tužky a pastelky, koníček na sešívání papírů, krabička se špendlíky, sešit a kalendář. Musím to všechno uklidit. Anebo ne. Nic uklízet nebudu, napíšu o tom všem nějakou hezkou pohádku.“

„A napiš taky o mně!“

„Slyšeli jste ten hlásek? Ozývá se z prvního šuplíku! Jé. A teď se šuplík pootevřel. Pootevřel se trošičku, jen

tak akorát na jeden, dva, tři, čtyři, pět a jeden, dva, tři, čtyři, pět malých drobných prstíků. Šuplík se otevřel víc... Jejda. Venku jsou dvě ruce. Čípak ty ruce asi jsou?“

„Chichi, moje!“

„A kdo jsi? Ukaž se.“

„Chichichi, neukážu.“

„Ukaž.“

„Počítej do tří.“

„Jedna, dvě...“

„Tři! A Hop! Líbím se ti?“

Jéje, panenka! Zlatavé pramínky vlasů jí trčí do všech stran jako paprsky sluníčka, nosík má malý, zato mírně nakrčený. Pusa je našpulená tu do O, tu do U, podle toho, zda se právě diví, či usmívá. Bílé šatičky jí chrání puntíková zástěrka. A co botky? Joj. Vždyť ona žádné botky nemá!

2. Jak si panenka zatancovala

„Jakpak se jmenuješ, krásná panenko?“

„Já jsem, prosím, panenka Šuplenka z prvního šuplíčku.“

„A copak umíš, Šuplenko?“

„Umím zpívat a tancovat.“

Panenka se zatočila dokola. Náhle si povšimla otevřeného sešitu. Jeho bělostné stránky vypadaly jako

taneční parket. Hop. Panenka je na parketu. Tu udělá krok, tu krůček. Ale jaký je to tanec bez hudby. Panenka si začala zpívat. A kdo to umí, může zpívat s ní.

*Já si tančím mezi řádky,
krůček tam a krůček zpátky.
Jméno mé je Šuplenka –
šuplíková panenka.*

Šuplenka se roztočila jako káča. Točí se, točí, hlava i nohy se jí motají. Najednou bác, Šuplenka zakopla o linku. Do sešitu se natáhla jak dlouhá, tak široká.

Bouch...

Tak. A je to. Sešit se zavřel. Malá šuplíková panenka je v něm uvězněna.

3. Jak byla Šuplenka zachráněna

„Au, co to děláš, ihned mě pusť,“ zlobila se šuplíková panenka.

„A nepustím,“ zabručel sešit, „byl jsem prázdný, nic ve mně nebylo napsáno ani nakresleno, tak jsem si tě chytil a teď jsi moje.“

„Ale to nejde, já nejsem sešitová, já jsem šuplíková,“ bránila se Šuplenka.

Prázdný sešit na to neřekl ani A, ani B. Zarytě mlčel a Šuplenku nepustil.

„Pomoc, pomoc!“ křičela Šuplenka. Jenomže její volání dolehlo jen na krajíček stránky.

+
„Link, link, promiň, link, link, já se ti nechtěla připlést pod nohy, link, link,“ omlouvala se tenká linka a lítostivě se stočila do klubíčka.

„To nic, linko, netrap se, raději vymysli, jak se odsud dostanu.“

Linka běžela pro radu ke svým sestřičkám. Linky si šeptaly a pak se spojily v jednu dlouhou linku. „Chyt se nás, my tě vysvobodíme.“

Šuplenka popadla linkový provázek, linky se potichoučku vysoukaly ze sešitu. Pšš. Potichu a pomaloučku, ať se sešit nevzbudí. Ještě kousek, kousíček... Hurá, povedlo se!

„To jsem ráda, že jsem venku,“ oddychla si Šuplenka. „Ale co teď s vámi bude? Zpět nemůžete, sešit by se na vás zlobil.“

Linky se nastěhovaly do kapsičky Šuplenčiny puntíkové zástěrky. Však jí ještě budou k užitku.

4. Jak se Šuplenka polekala

„Chrr, chrr, chr,“ ozývalo se z druhého šuplíku psacího stolu.

„Co je to?“ podivila se panenka Šuplenka.

„Chrrrrchrrrrchrrr,“ ozvalo se hlasitěji.

Panenka se zamračila. „No toto, kdo to dělá? Ale já na to přijdu!“

Šuplenka si ze zástěrky vytáhla linkový provázek. Šup a švíst, spustila se po něm až k šuplíku, ze kterého se linuly ty divné zvuky.

„Ťuk, ťuk, šuplíčku, co se v tobě děje, kdo to v tobě tak divně chrčí?“ zatukala Šuplenka na šuplík. Ale ono nic. Nikdo se neozval.

Šuplenka zatukala znovu.

Tentokrát ze šuplíčku zaznělo jiné, tišší chruššš, chrřrršš. Panenka má zvědavý nos, poprosila šuplík, aby se otevřel.

Šuplenka opatrně nakoukla dovnitř. Rozhlíží se, ale nic nevidí!

Jen tamhle v rohu se něco černého hýbe.

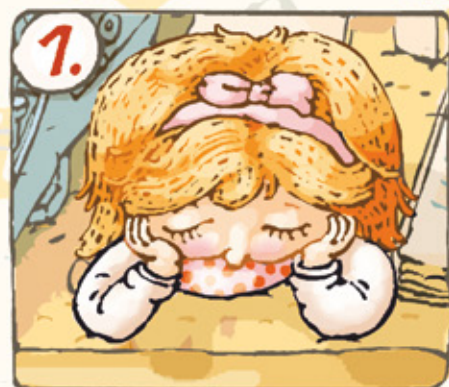
„Och, šuplíkový strašák!“ Šuplenka se polekala, přibouchla šuplík. Rychle, rychle, ať už je pryč! Panenka šplhá po linkách zpátky na stůl.

5. Jak se panáček Kopíráček probudil

Jako by Šuplenčino zabouchnutí šuplíku bylo kouzelné. Místo strašidelného chrřrr se ozvalo dlouhé uáááááááá.

Tygr! Pomyslela si Šuplenka. Do šuplíku se nastěhoval tygr. O jáje, snad mě nesní.

Než se Šuplenka nadála, druhý šuplík se otevřel a objevily se černé kudrliny.

Žádný tygr, ale černý beran, oddychla si Šuplenka a dodala si odvahy: „Haló, berane, hohej, vítám tě!“

Černé kudrlinky se pootočily.

I kdepak, Šuplenko, kudrny nepatří beránkovi, ale panáčkovi. Panáčkovi černouškovi, co je všude černý jako saze, jen zuby má bílé jako sníh.

„Ahoj, panenke popletko,“ zavolal panáček černoušek a zazubil se těmi svými bílými zuby.

6. Jak se okukovali

Černoušek se vyšplhal za Šuplenkou na stůl.

„Ahoj, já jsem panáček Kopíráček.“

„A já panenka Šuplenka,“ nesměle špitla panenka.

Chvíli se ti dva okují... Sláva, padli si do oka, budou z nich kamarádi. Panence se černoušek líbí, barevná košile mu moc sluší. Pravda, kalhoty už jsou mu trochu malé, zato má boty. Panečku, ty jsou parádní!

Šuplence se něco nezdá, musí se zeptat: „Panáčku, proč jsi tolik černý?“

„Nevím, už jsem se tak narodil. Copak tobě to vadí?“

Šuplenka se začervenala, zakroutila hlavou. Panáček zamrkal. „A mně zase nevadí, že jsi celičká bílá.“

Panenka se rozesmála. Rozesmál se i panáček.

A není to jedno, jestli jsme bílí nebo černí? Hlavně že si rozumíme. Pomysleli si oba zároveň.

7. Jak panenka pozvala panáčka na heřmánkový čaj

Když se dosmáli, chvíli bylo ticho. Nevěděli, jak dál.

„Zvu tě na dobrý heřmánkový čaj,“ řekla panenka Šuplenka.

Panáček Kopíráček našpulil své široké rty. „Heřmánkový čaj nemám rád. Nechci, nebudu pít.“

Panenka je paličák. Dala se do přemlouvání. Ale i panáček má beraní hlavu.

